

14.

OBSERVATIONES
IN
MOERIN ATTICISTAM,

QUARUM
PARTEM SECUNDAM
CONS. FACULT. PHILOS. IMP. ACAD. ABOËNS.

PUBLICO EXAMINI OFFRUNT
Mag. JOH. FAC. TENGSTRÓM,
Bibliothecarius Vicarius,

ET
GUSTAVUS WILHELMUS HOMÉN,
Stipendiarius Publicus, Satacundensis,

In Auditorio Philos. die VIII Decembr. MDCCCXXIV.
h. p. m. s.

ABOÆ, Typis FRENCKELLIORUM.

REVISED

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

BY

JOHN B. HENNING

NEW YORK

1850

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

BY

JOHN B. HENNING

NEW YORK

1850

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

BY

JOHN B. HENNING

NEW YORK

1850

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

BY

JOHN B. HENNING

NEW YORK

1850

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

BY

JOHN B. HENNING

NEW YORK

1850

— 9 —

Pag. 20. PIERS. Ἀνακοινῶσαι, Ἀττικῶς. ὡς Θουκυδίδης, ἀνακοινῶσον τοῖς φίλοις. ἀνακοινῶσασθαι, Ἑλληνικῶς]. Ut etiam PIERSONUS observavit, cum Activam tum Mediam formam habent scriptores Ἀττικῶτατοι. Cf. HEINDORF. ad PLATONIS *Cratylī* initium.

Pag. 20. PIERS. Ἄφουκτον, Ἀττικῶς. ἀφουκτον, Ἑλληνικῶς]. Forma ἀφουκτος apud Tragicos frequens: ex. c. ÆSCH. *Prom.* 911, 1024, *Eumen.* 765, &c. Ἀνάφυξις PLAT. *de Legg.* IV. 350 BEKKERI. Sed apud scriptores Atticos neque alterius formæ exempla desunt. Vid. LOBECK. l. c. p. 726. Quæ varietas fortasse explicari potest ex usu Præsentis φεύγειν pro φυγεῖν, de quo monuit HEINDORF. ad PLAT. *Protag.* p. 463! (Ἀδικεῖν pro Perfecto, de quo Idem ibidem, est etiam in ARISTOTELI *Thestroph.* 384).

* Pag. 21. PIERS. Ἀχθήσεται, Ἀττικῶς. ἀχθεσθήσεται, Ἑλληνικῶς]. Regius in voce Ἀχθήσεται habet super η scriptum eadem manu ε̄ correctum itaque Ἀχθέσεται, quod reponendum esse, jure censet PIERSONUS. Ex hoc præcepto Atticistarum HEINDORFIUS in PLATONIS *Hippiæ Majorē* p. 153 (p. 292 E STEPH.) pro ἀχθεσθήσῃ dedit ἀχθέσῃ²³) quod vero deinde deseruit, in GORGIA p. 205 (p. 506 C. STEPH.) e Codicibus retinens ἀχθεσθήσομαι, tanquam in nostris Atticorum libris sæpius obvium. Ἀχθεσθήσῃ XEN. *Cyrop.* VIII. 4, 10.

Pag. 21. PIERS. Ἀναβιοῦν, Ἀττικῶς. ὡς Πλάτων Σκευαῖς. ἀναβιῶν ἐκ τῆς νόσου. ἀναβιῶσασθαι, κοινόν]. Coisl. & Reg. re-

B

vera

*) Corrig. ἀχθέσῃ, quam secundæ personæ formam ipse postea, mutata, quam ad *Theætetum* p. 326 prodiderat, sententia, PLATONIS orationi restituendam fuisse, significavit ad *Protagoræ* initium, ubi πόθεν φαίνας (de qua loquendi formula cf. RUHNKEN, ad XENOPH. *Memor.* II. 8, 1, p. 306 SCHNEIDERI) legendum esse monetur etiam in PORSONI *Adversariis* p. 75 (p. 66 ed. Lips.). Cf. BUTTMANNI *Gr. Gr.* ed. 8. p. 245 not.

vera habent Ἀναβιῶν Ἀττικῶς, quod itaque reponendum. Cf. BUTTMANNUM in *Museo Antiquitatis Studiorum* I. p. 236. De voce ἀναβιώσασθαι active usurpato cf. HEINDORF. ad PLAT. *Phædon*. p. 146, &, qui eum ipsum locum PLATONIS profert, THOMAM M. p. 66.

Pag. 22. PIERS. Ἀροῦν, Ἀττικῶς. ἀροτριᾶν, Ἑλληνικῶς]. Formam ἀροτριᾶν jam apud THEOPHRASTUM apparere, sed semel tantum, ut quasi furtim illata videatur, postea paullisper insuevisse, docet LOBECKIUS l. c. p. 254 s. Ἀροῦν habet etiam ARISTOPH. *Plut.* 525, XEN. *Oecon.* 4, 15, 16, 11, &c.

Pag. 23. PIERS. Ἀεὶ νῶν, Ἀττικῶς. ἀέναον, Ἑλληνικῶς]. Præcepta MOERIDIS de vocc. Ἀροῦν & Ἀείων in Cod. Coisl. per errorem librarii totidem verbis repetita sunt post Ἀκρετέστερον, Ἀ. ἀκρατώτερον Ἐ. (PIERS. p. 25). Priori loco (PIERS. p. 23) ἀεναῶν (pro ἀέναον PIERS.), posteriori ἀενάων, spatio vacuo inter ν & α relicto, ubi videtur alterum ν consulto esse omissum a librario hæsitante de scriptura. Regius habet: Ἀείων, Ἀττικῶς. ἀενάων Ἑλληνικῶς. Scribendum sine dubio est Ἀείων, Ἀττικῶς. ἀέναον, Ἑλληνικῶς, quod patet etiam e PHRYNICH I *App. Soph.* p. 22, 16: Ἀείων: πᾶν τὸ εἰ ζῶν. τοιοῦτον καὶ τὸ εἰων καὶ τὸ ἀέναον (&c.) & Συναγ, Λεξ. p. 348, 1: Ἀείων: τὸ ἀέναον. Illud ἀείων, seu, ut in editionibus ARISTOPHANIS & apud EUSTATHIUM expressum est, εἰ νῶν, exhibet illius *Ran.* v. 146, quem in animo habuisse videtur MOERIS. Longe frequentior forma ἀέναος seu ἀένναος ex. c. ARIST. *Nub.* 275 ἀέναοι νεφέλαι, *Ran.* 1336 ἀενάοις κύμασι, ÆSCH. *Suppl.* 556 τοὺς ποταμούς τ' ἀενάους, PLAT. *Phædon*. p. 238 HEIND. (p. 111 D. STEPH.) ἀενάων ποταμῶν, XEN. *Hell.* III. 2, 19 λίμνη ἀένναος, PLAT. *de Legg.* XII. p. 329 BEKKERI ἀέναον οὐσίαν, XEN. *Cyrop.* IV. 2, 44 ἀεναώτερον ὄλβον, *Agésil.* 1, 20 ἀένναον τροφήν, *de Vectig.* 4, 17 πρόσδοτον ἀένναον, EUR. *Or.* 1285 ὃ Διὸς ἀέναον κράτος. —
Scri.

Scripturæ hujus vocis per *y* simplex favet HEINDORFIUS, sic apud PINDARUM, EURIPIDEM, ARISTOPHANEM ubivis fere vel scriptum in libris vel, metro postulante, scribendum statuens ad PLATONIS *Phædonem* l. c., ubi *ἀεννάων* retinuit WYTTENBACHIUS p. 87 extr. Cf. BOECKHIUS ad PINDARUM p. 482 s.

Pag. 24. PIERS. Ἀπλάτων, Ἀττικῶς ἀπλετον, Ἑλληνικῶς]. Grammaticus in BEKKERI *Anecdotis* p. 425, 7: Ἀπλετον: ἀπειρον. λέγεται δὲ καὶ ἀπλάτων. Bene. Vox ἀπλετος reperitur etiam in PLATONIS *Sophista* p. 246 C. STEPH., p. 382 HEINDORFII, quem conferas. Vid. item BASTII *Epistola Critica* pag. 45.

Pag. 25. PIERS. Ἀκρατέστερον, Ἀττικῶς ἀκρατώτερον, κοινῶς]. Et Coisl. & Reg. habent κοινόν pro κοινῶς. Ejusmodi Comparativorum in — ἑστέρος exempla sinit MATTHIÆ *Gr. Gr.* p. 153. Pro ἀκρατώτερον hic ap. MOERIN legendum esse ἀκρατότερον (ductum ab ἀκρατος) e POLLUCE VI. 24 monuit FORSONUS. Vid. SCHNEIDER ad XENOPH. *Anab.* I. 9, 6, SCHÆFERI *Meletemata Critica* p. 9, HEIND. ad PLAT. *Phædon.* p. 237 (p. 111 D. STEPH.), ubi, pariter ac WYTTENBACHIUS p. 87, retinuit στενότερα.

Pag. 25. PIERS. Ἀπολλύασιν, Ἀττικῶς ἀπολλύουσιν, Ἑλληνικῶς]. Ambo Codices nostri exhibent ἀπόλλυσιν male pro ἀπολλύουσιν. PHERYNICHI *App. Soph.* p. 8, 12: Ἀπολλύασιν: ὡς περ δεικνύασιν καὶ ὀμνύασιν, Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὀμνύουσι καὶ δεικνύουσι καὶ ἀπολλύουσιν. Cf. MATTHIÆ *Gr. Gr.* p. 268. Cur vero formam ἀπολλύουσιν apud XENOPH. *de Rēp. Athen.* librariis imputandam esse suspicetur PIERSONUS, nescimus, cum ille scriptor neque admodum magnam, coram Grammaticis, auctoritatem habeat, & frequentissimæ apud eum sint formæ ἀναπετανύουσι, συμμιγνύουσιν, ἀποδεικνύουσιν al. *Anab.* VII. 1, 17, *Hellen.* VI. 5, 22, *Memor.* III. 14, 5, I. 6, 3, &c.

Pag. 25.

Pag. 25. PIERS. Ἀηλωμένον, Ἀττικῶς. ἀναλωμένον, Ἑλληνικῶς]. Et Coisl. & Reg. habent Ἀηλωμένα Ἀ. ἀναλωμένα Ἐ. Ipsius præcepti nomine nihil interesse, patet. De eo cf. ΜΑΤΤΗΙÆ *Gr. Gr.* §. 166 not. 2. & VV. DD. ibi citatos. Sed cum MOERIDE faciunt, inscriptionum fide adhibita, ELMSLEIUS & HERMANNUS ad SOPH. *Ajac.* 1028, Conferri potest POPPO *Prolegg. in Thucyd.* I. p. 226. Ἀηλωμένα XEN. *Hellen.* II. 1, 11.

Pag. 26. PIERS. Ἀρξενά, Ἀττικῶς. ἄρσενά, Ἑλληνικῶς]. Apud ARISTOPHANEM ubique legitur ἄρξην, quod tanquam mollius prævaluit in recentiore Atticismo. Forma ἄρσην, Tragicis usitata, veteri dialecto Atticæ & vulgo Græcorum communis erat. Cf. PIERSONI Præfat. ad MOERIN p. XXXVII, KOEN. ad GREGORIUM p. 153 s., BRUNCKIUS ad ARISTOPH. *Plut.* 166, POPPO *Obs. in Thucyd.* p. 147. Generatim de junctura litterarum λς, υς, ρς, non in omnibus vocabulorum locis, ac ne eo quidem loco omnibus ætatibus pariter improbata, disserit LOBECK. l. c. p. 214 s.

Pag. 26. PIERS. Ἀνθρωπεῖα φύσει, Ἀττικῶς. ὡς Θουκυδίδης. ἀνθρωπίνη, Ἑλληνικῶς]. Commutari has formas notissimum est. Conferri possunt SCHÆFER *Meletem. Crit.* p. 2, POPPO *Obs. in Thucyd.* p. 144. Ἀνθρωπίνη φύσις apud PLATONEM passim obvium, ex. c. *de Legg.* IX. p. 119, XII. p. 293, *Epin.* p. 346 BEKKERI: *de Legg.* IV, p. 349, ἀνθρωπεῖα φύσις οὐδεμία ἰκανὴ τὰ ἀνθρώπινα διακοῦσα. XENOPH. *Hellen.* VI. 52, ἀνθρωπίνη φύσει. Ejusdem *Memor.* I. 1, 12 vulgatæ ἀνθρώπινα SCHNEIDER substituit τὰνθρώπεια. At ibidem I. 2, 18 & in sequentibus sæpius recurrit forma ἀνθρώπινος. Talem varietatem Græci non tulise solum, sed etiam amasse videntur. Cf. supra p. 6.

Pag. 27. PIERS. Ἀδολέσχης, Ἀττικῶς. ἀδέλσχος, Ἑλληνικῶς]. Illud Atticum esse, hoc jam in ARISTOTELIS scriptis hic

hic ibi comparere, & sensim deinde divulgatum esse, ostendit LOBECK. l. c. p. 184.

Pag. 27. PIERS. Ἀθήναζε, Ἀττικῶς. ἐξ Ἀθηναίων, Ἑλληνικῶς]. Etiam in nostris Codicibus sic male scriptum est. Ἀθήναζε Atticis vulgatum. At dixerunt etiam *eis τὰς Ἀθήνας*, ut ex. c. PLATO initio *Hippiæ Majoris: εἰς Ὀλυμπίαν Epist.* VII. p. 477. BEKKERI. Cf. APOLLONIUS ap. BEKKER. p. 618, THOMAS M. p. 14 s., GREGORIUS p. 165 s. De locutione ἐπιχωριάζεν Ἀθήναζε vid. Gramm. ap. BEKKERUM p. 352, HEIND. ad PLAT. *Phædon.* p. 4, WOLF. ad PLAT. *Phædon.* p. 7.

Pag. 27. PIERS. Ἀἰσχυντηλοῖ, Ἀττικῶς. αἰσχυντηροῖ, Ἑλληνικῶς]. Sic Coislinianus: in Regio αἰσχυντηλός, Ἀ. αἰσχυντηρος, Ε.

Pag. 28. PIERS. Ἀποκτεινύναι, Ἀττικῶς. ἀποκτινύνειν, Ἑλληνικῶς]. Pro ἀποκτινύνειν Codices nostri habent ἀποκτείνειν.

Pag. 28. PIERS. Ἀνοητίαν, Ἀττικῶς. ἀνοησίαν Ἑλληνικῶς]. In Codice Coisl. observationum MOERIDIS, paginam 28 PIERSONI occupantium, diversus est ordo, ex quo voc. Ἀνοητίαν (ut cum ibi tum in Regio legitur, non Ἀνοητίας) locum habet post præceptum de voc. Ἀνάθημα. Atticos nonnullis Substantivis, quæ a Verbis puris per Adjectiva in τος ducuntur, quale est ἀνοητία ab ἀνόητος, horum Adjectivorum litteram finalem τ, pro σ, quam Substantiva illa, ex. c. ἀγεννησία, ἀκινησία, vulgo recipiunt, reliquisse, ostendit LOBECK. l. c. p. 506.

Pag. 28. PIERS. Ἀνάθημα, Ἀττικῶς. ἀνάθεμα, Ἑλληνικῶς]. Huic præcepto obtemperarunt omnes Attice scribentes. Vid. LOBECK. l. c. p. 249.

Pag. 29. PIERS. Ἀπέιπα, Ἀττικῶς. ἀπέιπον, Ἑλληνικῶς]. Nihil fortasse mutandum. Aoristi formam Ionicam εἶπα, postea Alexandrinis frequentatam (cf. CREUZERI *Commentationes Herodoteas* I. p. 81) Atticis scriptoribus non displicuisse, ostendit SCHÆFER ad DIONYSIUM Halic. *de Compositione Verborum* p. 436. Εἶπας ÆSCH. *Sept. adv. Theb.* 808, *Pers.* 298, 795, *Agam.*

gam. 924; ARISTOPH. *Eccles.* 538, *Ach.* 587, ubi BRUNCKIUS dederat εἶπες (cf. Eund. ad *Thesmoph.* 748). Προεἶπας in fragmento Comici ap. MOERIN p. 418. Προεἶπας XENOPH. *Cyrop.* II. 2, 19. Εἶπα PHILEMON ap. BEKKERUM p. 476, 17. Προεἶπα EURIP. *Cycl.* 101. De Imperativi forma εἰπόν cf. SCHNEIDER ad XEN. MEMOR. III. 6, 4, LOBECK l. c. p. 348. Eam ARI-STOPH. *Eccl.* 256 adsciscendam urget DINDORFIUS ad h. vers.

Pag. 29. PIERS. Ἀνυπόδητος, Ἀττικῶς ἀνυπόδητος, Ἑλλη-νικῶς]. Ἀνυπόδητος nunquam apud Atticos legi, quin altera forma aut in Codd. appareat, aut ex alio quodam recessu emer-gat, recentiores Sophistas utraque permixte usos esse, docet LOBECK. l. c. p. 445.

Pag. 29. PIERS. Ἀλυκόν, Ἀττικῶς. Ἀριστοφάνης Λυσι-στράτη. ἀλικόν, κοινῶς]. Coisl. habet ut dedit PIERSONUS. Sic etiam Regius, præter vitiosum Λυσιστράτω. Ad locum ARI-STOPHANIS eundem respicit itidem Grammaticus apud BEKKERUM p. 383. Sed etiam alibi vocabulum ἀλυκόν usurpasse ARISTO-PHANEM jam novimus e PHRYN. *App. Soph.* p. 80, 14. Cf. LO-BECK. l. c. p. 210 not.

Pag. 31. PIERS. Ἀπέκτονον, Ἀττικῶς. ἀπέκταγον, Ἑλλη-νικῶς]. In Codicibus nostris legitur ut edidit PIERSONUS. In loco SUIDÆ, quem protulit PIERSONUS: Ἀπεκτάκασι καὶ ἀπε-κτόνασι. Μισοῦσι μὲν, ὧ πάτερ, Θράσωνα, ἀπεκτάκασι δ' οὐ, pro ἀπεκτάκασι, e Grammatico BEKKERI p. 429, 27, legen-dum esse videtur ἀπεκτάγκασι, fragmentumque de cetero e ΤΟΥΡΗ emendatione, in *Epistola Critica*, Opusculorum Ejus Criticorum Lipsiæ impressorum Tomi II. p. 28, ita numeris suis restituendum:

ὧ πάτερ,
Μισοῦσι μὲν Θράσων, ἀπεκτάγκασι δ' οὐ.

De formis ἀπέκτακα, ἀπέκταγκα cf. LOBECK. l. c. p. 36: de for-

forma ἀπεκτόνηκα **BASTIUS** l. c. p. 242. Exemplis ab hoc laudatis addi potest **ΧΕΝΟΡΗ**. *Hiero* 3, 8: τοὺς δὲ τυράννους πολλοὺς μὲν παίδας ἑαυτῶν ἀπεκτονηκότας, ubi vero **ΣΤΟΒΕΙΟΥΣ** præbet ἀπεκτονότας.

Pag. 31. **PIERS.** Ἀκναπτον, Ἀττικῶς. ἀγναφον, Ἑλληνικῶς]. **Gramm.** **BEKKERI** p. 338, 27: Ἀγναπτος: καὶ διὰ τοῦ γ̄ καὶ διὰ τοῦ κ̄ ἔλεγον τὸννομα. Cf. **BRUNCKIUM** ad **ARISTOPH.** *Plut.* 166, *Thesmoph.* 175.

Pag. 32. **PIERS.** Ἀωρί, Ἀττικῶς. ἀωρία, Ἑλληνικῶς]. Hoc Ἀωρία, quod repudiant **MOERIS** & **THOMAS**, Atticum esse testantur etiam **PHRYN.** *App.* p. 4, 22 & sæpius citatus **Gramm.** **BEKKERI** p. 476, 10.

Pag. 33. **PIERS.** Ἀπόλλω, Ἀττικῶς. Ἀπόλλωνα, Ἑλληνικῶς]. Pro Ἀπόλλωνα ambo **Codd.** habent vitiose Ἀπόλλωνα, quam scripturam exhibet etiam ex. c. **Schol.** **ÆSCH.** *Prom.* 49.

Pag. 34. **PIERS.** Ἀχει, ἀντὶ τοῦ σ, Ἀττικῶς. ἀχεις, Ἑλληνικῶς]. Tot exempla præcepto huic Grammaticorum adversantur, ut, rem definiri posse, vix spes relicta sit. Vid. **LOBECK.** l. c. p. 14 s, **ROFFO** *Prolegg. in Thucyd.* I. p. 215. **ΧΕΝ. Anab.** II. 3, 2 ἀχεις ἀν σχολασί, III. 4, 8 μέχεις εἰ ἀνδρωποι ἐξέλιπον, V. 1, 1 ἐν τῇ πορείᾳ τῇ μέχεις ἐπὶ θάλατταν, V. 5, 4 μέχεις ἐνταῦθα & ἀχει εἰς Κοτύωρα *Hell.* VI. 5, 37 ἀχεις οὐ, e. s. p.

Pag. 35. **PIERS.** Ἀσταφίς, Ἀττικῶς. σταφίς, Ἑλληνικῶς]. Cf. **Grammaticus** **BEKKERI** p. 453, 27, **KOENIUS** ad **GREGORIUM** p. 454 s.

Pag. 35. **PIERS.** Ἀσκαρίζεν, Ἀττικῶς. σκαρίζεν, Ἑλληνικῶς]. Cf. **PHRYNICHII** *App. Soph.* p. 24, 17, **KOENIUS** l. c.

Pag. 36. PIERS. Αἰαίλους, Ἀττικῶς. αἰλούς, Ἑλληνικῶς]. Legendum sine dubio priori loco αἰέλους. Cf. BRUNGIUS ad ARISTOPH. *Acharn.* 887. Versum ANAXANDRIDÆ a PIERSONO refictum ulterius egregieque emendat PORSONUS *Adversariorum* p. 97 (84 ed. Lips.).

Pag. 37. PIERS. Ἀρύεσθαι, Ἀττικῶς. ἀρύεσθαι. Ἑλληνικῶς]. Grammaticus BEKKERI p. 448, 24: Ἀρύεσθαι: σύν τῷ τ λέγουσι, καὶ οὐκ ἀρύεσθαι. Πλάτων Νόμοις: ὧν ὁ μὲν ἀρυτόμενος ὄθεν τε δὴ καὶ ὅπου καὶ ὅποτε. Αἶνιμ ἀρύτω habet PLAT. *Phædr.* p. 253 A, quem locum respiciunt PROCLI in *Alcibiadem Priorem Commentarii* p. 26 s., ubi ἀρύσονται auctoritate MOERIDIS tuetur CREUZER. Eadem ratio in formis ἀνύτω, ἀνύω. Cf. GREGORIUM p. 69 ibique VV. DD.

Pag. 37. PIERS. Ἀπέδραν, Ἀττικῶς. ἀπέδραν, Ἑλληνικῶς]. Sic revera habet Coisl., at Reg. vitiose ἀπέδρα pro ἀπέδραν. Cf. HERODIANUS post MOERIN p. 465, PHRYN. *App.* p. 11, 1, ubi diserte: ἀπέδραν, ἐκτεταμένου τοῦ ἐπὶ τέλους αῖ (vid. BUTTM. *Gr. Gr.* ed. 8 p. 320 not.). Cf. LOBECK. l. c. p. 737 s., tam rara esse docentem, Atticistarum sententiæ quæ refragentur, exempla, ut vulgatæ lectiones convellendæ fuisse videantur.

Pag. 38. PIERS. Ἄζομαι, παθητικῶς, Ἀττικῶς. ἄζω, ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς]. Futura Αἶνι & Medii in nonnullis verbis apud Atticos promiscue usurpari, ostendit HEINDORF. ad PLAT. *Phædon.* p. 181. Hujus generis sunt etiam ἄζομαι & ἄζω, quod Atticis non ignotum fuisse, comprobatur interpretatio Grammatici apud BEKKERUM p. 413, 1. Exemplum hujus usus est PLAT. *Hippias Major* p. 286 C. ὅπως παρέση καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλους ἄξεις (similis invitandi formula ac ARISTOPH. *Au.* 131: ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ, καὶ τὰ παιδιά) nisi, quod vix dubium, ibi reponendum sit non modo παρέσει sed etiam ἄξεις, quam mediam formam pro vulgata — eis pluribus locis
ARI.

(viamini)